

Sipos Erzsébet

Rózsák kilóra*

Groteszk valóság:
pokolban rózsák...

Az egyik öntözi, nyesi,
a másik kötegbe rendezi,
a harmadik ölben hordja,
testébe mar a tüskék karma,
s az öl rózsával megáll,
rövid fohásza égbe száll:
– Add, Uram, hogy amit viszek,
ne virág legyen,
váltotasd kenyérré, Istenem!
Tégy fordított rózsacsodát,
tudom, itt elégettek
minden Bibliát,
itt nincsen irgalom,
csak gyűlölet,
küldd el Szent Erzsébetet!
Te jól tudod, Uram,
nincs bűnöm semmi,
ne hagyd a töviskoronát viselni,
és annak sem volt bűne,
ki elvittek temetni,
mikor hajnalodott,
jeltelen sírjára
a rózsákból nem jutott,
s felette komoran
a Mátra suttogott.

A lepke

Egy tankra rászállt egy lepke,
meg se mozdult behemót teste.
A monstrum hallgatta,
ahogy a csöpp élőlény elhadarta:
– Azért születtem, szép legyek,
s ne romboljak házat, népeket!
Valamikor nekem is hernyóalpam volt,
de felülemelkedtem magamon,
nekem minden sikerül, ha akarom.

* A kilóra mért rózsákat a foglyok termelték Recsken parancsra.

Baricz Lajos

Hogyha madár lennék...

– A szabdság dala –

szeretnék akkor ágról ágra szállni
kint a természetben, mindig szabadon,
és történhetne körülöttem bármi,
mert nem kellene engedélyre várni,
szállhatnék kedvemre, bárhol, szabadon.

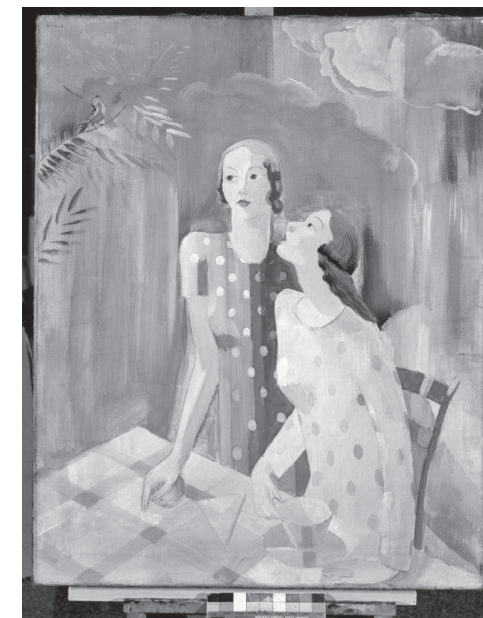
Hogyha madár lennék,
egész áldott nap én csak énekelnék,
ahogy nekem tetszik, csakis szabadon,
lehet, hogy néha még tánra is kelnék,
az emberek mind örömeiket lennék
szívemből áradó vidám szavakon.

Hogyha madár lennék,
kalitkában én egy órát se ülnék,
járnám a világot, mindig szabadon,
időnként, biztos, börtönhöz repülnék,
a raboknak a fülükbe fütyülnék:
játok nem sokára ti még szabadon.

Hogyha madár lennék,
egy alkalommal jó Istenhez szállnék,
meglepődne talán Ő is szavamon,
mély alázattal színe elé állnék,
s amíg mondhatom, türelemmel várnék:
világ magyarjait hagyja szabadon!

Hogyha madár lennék...
de nem vagyok az, ember vagyok én is,
játsszozom csak az édes szavakon,
tudom hiába, de elmondom mégis,
hallja meg a föld, tudja meg az ég is:
nem élhet a népünk itt még szabadon.

Hogyha madár lennék...
az lenne belőlem, szabdságmadár,
aki, noha kicsi, de a szava nyom:
minden emberre a méltósága vár,
adjátok meg tehát ami neki jár,
hadd beszéljen, éljen ki-ki szabadon!

Vörösbege *Madárdal* (olaj, 1932)